

tionstog til Rigsdagen, var det i nøje Overensstemmelse med Politiets faste Praksis, hvorefter der med Hjemmel i Politivedtægten for København af *trafikkale Grunde* nægtes Tilladelse til Demonstrationstog i den indre By. Og hvad angaar Afholdelse af Møder i *Rigsdagsgaarden* eller andre Steder i Rigsdagens umiddelbare Nærhed, havde Justitsminister Zahle den 31. Januar 1933 lovet Folketinget, at Politiet vilde drage Omsorg for, at en Sammenstimlen som den, der den foregaaende Dag var sket i Rigsdagsgaarden, ikke oftere vilde finde Sted. For saa vidt Forespørgeren endelig havde henvist til det saakaldte Bondetog den 29. Juli 1935, vilde Ministeren gøre opmærksom paa, at her hverken var Tale om et Tog eller om et Møde. Der var kun givet Adgang til Pladsen for Deltagere med et særligt Emblem. Den af Politiet stillede Betingelse: at der ikke maatte holdes Taler, var i øvrigt ikke blevet overholdt, saa Erfaringen talte imod, at man nu skulde indrømme Adgang til at samles i Rigsdagens umiddelbare Nærhed.

Ordføreren for Forespørgerne kunde ikke se, at de i København praktiserede Politiforbud med Hensyn til Afholdelse af Møder og Demonstrationer kunde forenes med den grundlovhjemlede Ret for Borgerne til at samles ubevæbnede, og idet han henstillede til Regeringen og til Tinget at overveje Sagen meget nøje, fremsatte han følgende *Paastand paa Overgang til Dagsordenen*:

»Idet Tinget udtaler, at det intet har imod, at de arbejdsløse samlet henvender sig til Regering og Rigsdag, gaar Tinget over til Dagsordenen.«

Efter at *Pürschel* (K. F.) havde udtalt, at Forespørgeren maaske daarligst af Tingets Medlemmer kunde kræve forfatningsmæssige Garantier, thi et Parti, som vilde erobre Magten i Samfundet ved Vold, kunde ikke kræve at blive respekteret som lovligt bestaaende, men enhver nogenlunde stor Forsamling, ledet fra den Side, frembød en virkelig Fare for den offentlige Orden, — og efter at *Justitsministeren* under Henvisning til sine tidligere Udtalelser havde erklæret ikke at kunne modtage den stillede Dagsorden, fremsatte *Christmas Møller* (K. F.), som fandt det klart, at Tinget ikke kunde udtale sig alene om Forespørgerens Dagsorden, da en eventuel Forkastelse af denne ikke burde kunne bruges paa urimelig Maade over for Rigsdagen, en saalydende *Paastand paa Overgang til Dagsordenen*:

»Idet Tinget udtaler, at det altid vil høre de arbejdsløse og disses Repræsentanter, udtaler Tinget, at enhver Henvendelse til Rigsdagen maa ske under de Former, som Landets lovlige Myndigheder under Ansvar over for Grundloven og Landets Love angiver, og gaar over til næste Sag paa Dagsordenen.«